

SARAH SPRINZ

NÁVRAT

Nekonečný pád:

DOMŮ

ROMÁN

NÁVRAT
Nekonečný pád:
DOMŮ

VAROVÁNÍ

(pozor: obsahuje spoilery!)

Milé čtenářky a milí čtenáři,

tato kniha obsahuje náměty, které ve vás můžou vyvolat nepříjemné pocity.

Najdete zde zmínky o:

slutshamingu; mobbingu; nemocničním prostředí; oživoování; úzkostných a panických stavech; poruše příjmu potravy; podvádění / nevěře / zneužití důvěry.

Čtete tuto knihu prosím jen tehdy, když se na to cítíte.

Pokud budete mít s těmito (nebo jinými) tématy problém,

můžete nepřetržitě využít níže uvedené

bezplatné a anonymní telefonní linky

116 123 <http://linkapsychickepomoci.cz/>

Přeji vám co nejkrásnější čtenářský zážitek.

Vaše Sarah

© 2024 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7313-8 (pdf)

SARAH SPRINZ

NÁVRAT

Nekonečný pád:

DOMŮ

přeložila Anna Nováková

*Pro všechny,
kteří hledají místo, kde přistát.*

PLAYLIST

»slut!« (taylor's version) (from the vault) – taylor swift
because i liked a boy – sabrina carpenter
teenage dream – olivia rodrigo
on a night like tonight – niall horan
heartbreak in the making – dagny
red line – 5 seconds of summer
compass – the neighbourhood
dress – taylor swift
all of the girls you loved before – taylor swift
out of my hands – shy martin
call it what you want – taylor swift
what if i loved you – gatlin
king of my heart – taylor swift
the show – niall horan
wishful thinking – gracie abrams
foolish one (taylor's version) – taylor swift
@ my worst – blackbear
tell my heart – picture this
into the fire – thirteen senses
car's outside – james arthur
long live (taylor's version) – taylor swift
iris – the goo goo dolls
unwritten – natasha bedingfield

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

PROLOG

DEN JAKO STVOŘENÝ pro hazard se životem.

Kdybych býval tušil, co se stane, zůstal bych doma. Jenže nezůstal. Dostavil jsem se na svoji čtyřicetihodinovou službu, jak se na příkladného kolegu sluší a patří. Měl jsem ten týden noční už potřetí, což nebylo ideální, jasně, ani mě to ale nijak nevzrušovalo, taková byla na tomhle urgentu prostě realita, měli jsme podstav. Domů jsem se snad ještě nikdy nedostal včas. A dnešek nebyl výjimkou. Zbyla tu z noci totiž ještě hromada papírování a dokumentace a už teď nad ránem byla denní služba tak zavalená novými pacienty, že pomalu nestíhala.

V deset dopoledne jsme tady dole začali mít celkem frmol, což jsem měl na té práci vlastně rád, sice mi po probdělé noci pořádně třeštila hlava, ale copak jsem nějaký slaboch? V žádném případě, ačkoliv jsem v práci už o tři hodiny déle, než zákon vůbec povolal. Jenže když šlo do tuhého a situace to vyžadovala, tak jste si nemohli dát jednoduše odchod, naopak jste přiložili ruku k dílu. A tak jsem vyplňoval dokumenty a dopisoval zprávy o pacientech a pacientkách z uplynulé noci, jak jsem taky měl, abych tu ostatním nezanechal takovou kopu práce.

„Co tu ještě děláte, doktore Buchanane?“ zeptal se Sam, který se k nám dolů z neurologie stavil na konzilium. Čistě řečnická otázka, protože můj nejlepší kamarád a od jisté doby i kolega znal odpověď na tuhle otázku úplně přesně. Taky byl na noční, ale služba mu končila až v pět odpoledne, což jsem mu zrovna nezáviděl.

„Protože mě doma nic a nikdo nečeká,“ zamumlal jsem, zatímco se Sam na počítači vedle mě přihlašoval. „Za kým jdeš?“

„Za nějakou paní Youngovou, co má podezření na SDH,“ zamumlal a scrolloval plánkem rozmístění pacientů na urgentním příjmu.

„Aha, Youngovou tu mám taky,“ řekl jsem. „Ale to bude jiná. Tahle žádné krvácení do mozku nemá.“

„To má štěstí.“ Sam potlačil zívnutí. „Ta moje je asi na cestě na CT. Nemám s sebou vzít tu tvoji studentku a ukázat jí, jak se odebírá krev na předtransfuzní vyšetření?“

Jo, tak takový Sam byl. Sice nevěděl, kde mu hlava stojí, ale na zaučování si našel čas vždycky. Přikývl jsem a v duchu si udělal poznámku, načež jsem se vrátil k datlování jedné nedokončené propouštěcí zprávy. Když se zmiňovaná studentka, jmenovala se Cassie, vrátila ze svojí exkurze se Samem, nechal jsem ji naučenou dovednost hned vyzkoušet na naší paní Youngové, které jsme taky potřebovali odebrat krev, aby se mohly připravit konzervy pro transfuzi. Když se nabídla, že vzorky odnese do laboratoře, byl jsem jí neskonale vděčný. Dobře jsem si pamatoval, jak se téměř dostudovaný medik cítí, když na něj všichni jenom hází špinavou práci a nikdo se ani neobtěžuje mu za ni poděkovat. Přisahal jsem si, že já se budu chovat líp, ale musel jsem s potupou přiznat, že v tom shonu fakt nebylo snadné si ten milý a trpělivý přístup udržet.

„Přijdeš dneska večer?“ zeptal se Sam, když si znova sedl k počítači. „Ke Scottovi,“ připomněl mi, protože jsem k němu zvedl hlavu. „Na prkýnkový večer.“

„Fuck, to je dneska?“

„Kdyby ses zapsal do tabulky, tak bys to věděl.“ Vrhł na mě pobavený pohled. „To by ti teď asi řekla Laurie.“

„Kdyby měla tušení, do kolika tabulek se bude muset zanedlouho každý den zapisovat...“

„Jo, ta se bude divit,“ zasmál se. „Ale třeba to na psychiatrii není tak hrozné.“

„No, drž jí palce,“ odpověděl jsem. „Ale asi jo, uvidím podle toho, jak budu vyřízený.“

„Jestli se ostatní dozví, že já jdu rovnou ze služby, a ty ses na to vykašlal, tak se beztak urazí.“

„Jestli se ostatní dozví, že za posledních šest dní dělám už třetí noční, tak jim možná trochu sklapne.“

„Do háje, jako fakt?“ povzdechl si Sam. Už nic nedodal, ale já jsem dobře věděl, co se mu teď honí hlavou. Že bych si takovou věc měl radši nechat pro sebe, protože z pracovněprávního hlediska bylo vlastně dost za hranou odsloužit v tak krátkém úseku tolik čtyřadvacetihodinovek.

„Mám za někoho záskok,“ pokrčil jsem rameny. „Vždyť sám vidíš, jak to tady dole vypadá.“

„Proč jsme se ještě nedávno za touhle kariérou tak hnali?“ prohodil Sam.

„Bude to zábava, říkali... Bude tě to *naplňovat*,“ zapitvořil jsem se. Někdy si člověk prostě potřeboval trochu postěžovat. „Tak tě to naplňuje, až úplně zapomeš, že už sis deset hodin neodskočil na záchod.“

„Ježíši, přestaň, zas nebudme tak zahořklí,“ zasmál se Sam.

„Po atestacích se to přece zlepší.“

„Jasně, stejně jako se to zlepšilo po škole.“ Odhlásil se z počítače a vstal, když vtom mu zazvonil telefon. „Musím ještě skočit nahoru. Až se vrátím, ne že tady na tebe ještě narazím.“

„Nebo co?“

Uhladil si plášť. „S největší pravděpodobností nic. Ale stejně si mě nepřej.“

„Už píšu poslední zprávu.“

„Jasně.“ Sam na mě mávl a pak z pracovny zase odešel.

Už mi vážně zbývala jen jedna zpráva, akorát jsem ji dopsal a uložil. Právě jsem doplňoval vyšetřovací a laboratorní nálezy, když

přišla doktorka Andersonová, jedna z našich vedoucích lékařek, aby mi sdělila, že vyšetření na koncentraci krevních plynů u paní Youngové ukázalo sníženou hladinu hemoglobinu.

„Já vím, že už máte vlastně po službě, ale nemohl byste tu transfuzi ještě rychle provést, když jsou všichni ostatní kolegové zaneprázdnění? Právě jsem jí udělala bedside testy.“

Jistě že bych mohl, i když jsem měl pocit, že už se mi únavou mlží před očima. I po dvou a půl letech v pracovním procesu mi bylo stále záhadou, jak po nás můžou chtít, abychom prováděli potenciálně život ohrožující úkony, když jsme byli už dva dny nepřetržitě na nohou. To, že jsem do práce už dlouho nejezdil autem, ale radši na kole, nesouviselo ani tak s tím, že jsem od Vancouver General Hospital bydlel relativně nedaleko. Přišlo mi prostě a jednoduše nezodpovědné vydávat se v takovém stavu na silnici. Jako cyklista jsem se silničního provozu sice účastnil taky, ale moje nepozornost by aspoň nezpůsobila takovou škodu jako karoserie teréňáku Dodge Ram, který jsem vlastnil. Fakt smutné, že jsem o takových věcech vůbec musel přemýšlet.

Na ošetřovně už mi sestra chystala infuzní sadu. Krevní konzervy poslali z laboratoře, ale jejich příprava a podání příslušelo lékaři, nemohl jsem to tedy na nikoho delegovat. Vykoukl jsem na chodbu našeho oddělení, ale medičku Cassie jsem nikde neviděl, a tak jsem ještě překontroloval bedside test a vydal jsem se k pacientce bez ní. Nejspíš byla zrovna u někoho jiného. Škoda, ale určitě nepůjde o poslední transfuzi, které bude moct přihlížet.

Když jsem krevní transfuzi prováděl poprvé, byl jsem podělaný až za ušima. Nic nepomohlo, že jsem ji předtím už mockrát viděl a vryl si do paměti všechny postupy. Nedalo se to srovnat, najednou jsem já byl ten, kdo má dohlížet, úkolovat a nést zodpovědnost. Dneska jsem si sice nepočínal o nic méně pozorně, ale už jsem z těchhle zákroků neměl takový vítr. Získal jsem důvěru v sebe sama,

ale zároveň měl pořád respekt z toho, co dělám. I když jsem byl totálně přetažený, pořád jsem ještě dokázal komunikovat s pacienty a zároveň si v duchu odfajfkovávat, co bylo třeba udělat.

Nasadil jsem infuzi, ujistil se, že běží bez problémů, poučil paní Youngovou o potenciálních rizicích a vedlejších účincích transfuze a navíc zkontroloval, že prohlášení je i s podpisem založeno v dokumentech, když vtom se rozletěly dveře.

„Prokristapána, tady už se ani neklepe,“ zažertoval jsem. Pak jsem uviděl, jak ke mně míří Sam.

V obličejí měl neprostopný výraz, okamžitě stočil pohled k transfuzi.

„Paní Youngová,“ prohlásil, „doktor Buchanan musí bohužel odejít k naléhavému případu.“

Ten tón jsem znal. Rozhodný a nebezpečně klidný, jako vždycky, když někde něco hořelo. Nevěnoval mi ale jediný pohled.

„Co se ksakru děje?“ sykl jsem, když vzal za infuzní hadičku a zavřel ventil. Vrhł na mě varovný pohled a mě v tom momentu přepadla nervozita.

Co se tady děje? Co má sakra za problém?

„Běž ven,“ zamumlal.

„Proč?“

„Hned ti to vysvětlím.“

„Nastal nějaký problém, pane doktore?“

„Ne, nic se neděje, madam,“ odpověděl jí Sam. Nevěřil jsem mu ani slovo.

Zrychlil se mi tep, ucouvl jsem o krok dozadu.

„Co to děláte?“ vyzvíдалa pacientka, když si Sam natahoval rukavice. Jo, to by mě taky zajímalo. Chtěl jsem se ho zeptat, co to má do háje být, ale nějak jsem se neodvážil. Dobře jsem Sama Averetta znal. Byl spolehlivý, kompetentní a zkušený. Nejspíš nejlepší lékař ze všech lidí, co jsem znal. A rozhodně by nezasahoval do cizích

zámků jen proto, aby někoho zesměšnil. Jeho počínání mělo jistě pádný důvod. A já nevěděl, jestli chci vědět, jaký.

Už jsem neslyšel, co Sam říká. Slyšel jsem jen hučení v uších, vydal jsem se ke dveřím. Nohy mě nesly úplně samovolně, všechno se kolem mě táhlo jako zpomalený film.

Muselo uplynout jen několik vteřin, než Sam vyšel za mnou na chodbu, ale připadalo mi to jako několik hodin. V jedné ruce držel tu krevní konzervu.

„Vzal jsi špatnou.“ Stačila jedna věta a udělalo se mi zle.

Pořád jsem to ale nechápal. Co to povídá? Vždyť jsem zkontroloval jméno a... „Vzal jsi konzervu té moje Youngové,“ dodal Sam. „Anny Youngové, ročník devadesát tři. Ne Erin.“

Co? Ne... Fuck.

Musel jsem se opřít o zeď. Před očima mi tancovaly černé tečky.

„Jakou...?“ začal jsem, ale vydal jsem jen jakési zaskřehotání.

„B pozitivní,“ odpověděl Sam. „Tvoje má nulu negativní. Zavolej vaší vrchní doktorce, ať sem hned přijde. Já mezitím zařídím postel na JIPce.“

Přikývl jsem, naprosto otupělý.

Zavolat. Telefon. Potřeboval jsem tři pokusy, než se mi konečně podařilo správně vytočit její interní číslo. Srdce mi bušilo jako splašené, prsty mi zdřevěněly panikou. Nevzpomínal jsem si, co jsem doktorce Andersonové řekl. V paměti mi utkvěl jen shon, ten dusivý pocit, když se o chybě v transfuzi dozvěděly i sestry a zbytek našeho lékařského týmu. Na tu nesnesitelnou otupělost, která se mě postupně zmocňovala čím dál víc, jak mi docházelo, co jsem provedl.

Musejí ji už oživovat? Kolik nekompatibilního krevního produktu stihlo protéct, než Sam přišel? Co by se stalo, kdyby nepřišel? Kdyby si toho nikdo nevšiml? Ani on, ani já...? Myšlenky se mi honily jedna přes druhou.

Vždycky jsem si myslel, že jednou z mých silných stránek je, že dokážu zachovat klid, i když všichni okolo mě ztrácejí nervy. Což se pro takovou práci přece perfektně hodí. Byl jsem pro ni jako zrozený. Pro tohle povolání, pro doktořinu, činit správná rozhodnutí, zvláště když šlo o věci mezi životem a smrtí a ostatní selhávali. Ale já ne. Já jsem to zvládal. Měl jsem to v krvi.

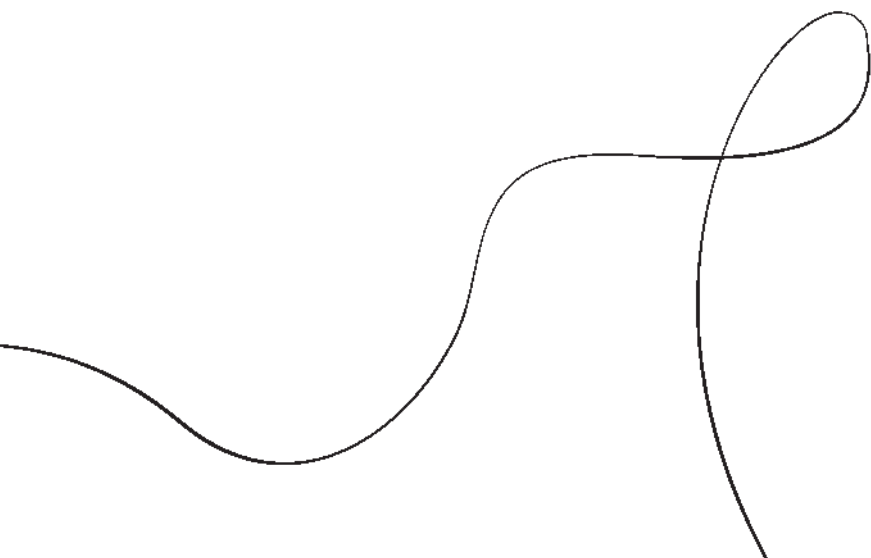
Ani ve snu bych si nepomyslel, že zrovna dneska je den, kdy se přesvědčím o opaku.

PANEBOŽE – MEGAN SUTTONOVÁ (20)
VYTASILA DRÁPKY!

Všechno, co potřebujete vědět o dívčí válce mezi vycházející hollywoodskou hvězdičkou a herečkou Estelle Leclairovou.

Nehodlá Megan rozvrátit i přátelství se svou BFF Aven Amentovou? Ani bychom se

nedivili, když se Megan po filmovém areálu *ACU Studios* v západním Hollywoodu tak důvěrně producíruje s Aveniným partnerem Hayesem Chamberlainem. Dávej si na svého chlapce radši pozor, Aven!

1. KAPITOLA

Megan

NĚCO SE MUSELO PŘIHOdit. Bylo mi to jasné už od chvíle, co se Holly naprosto nečekaně zjevila na letišti a přivítala mě ve Vancouveru osobně. Původně mi totiž tvrdili, že sem dorazí až zítra, na oficiální začátek natáčení třetího dílu filmové série *Infinity Falling*. Vždyť byla právě na cestách s Aven a Hayesem, kteří ještě potřebovali sfouknout nějaké PR schůzky a měli se k nám přidat až koncem týdne. Moje manažerka se mi předtím asi stokrát omluvila za to, že pro mě jen pošle auto, ale že mě do hotelu sama odvézt nemůže. Navzdory tomu sem nakonec přece jen přijela a teď mi tvrdí, že se přece *nic zvláštního neděje*. No, jasně.

Cestou do centra města jsem měla nutkání si vygooglovat, jaký skandál zase kde propukl, což mohl být důvod, proč mě Holly přijela vyzvednout. Neudělala jsem to jediné ze strachu, že se o sobě na internetu dočtu samé přišernosti.

„Líbí se ti to tady?“ zeptala se, když mě dovedla na hotelový pokoj. Ten její nervózní tón mě děsně rozčiloval, a tak jsem se k ní obrátila. Na chodbě za námi nikdo nebyl.

„Holly, proč jsi vlastně tady?“

Nasadila nicneříkající výraz a pousmála se, ale já už ji znala natolik dobře, abych tušila, že to dělá jen ze zdvořilosti. Nebo chce být diskrétní. Na formality takového ražení jsem ale nebyla stavěná. Jestli se vyskytl nějaký problém, chtěla jsem se o něm pobavit. Jinak to moje nervy nezvládaly. Zvlášť po tom všem, co se v poslední době událo, ale moje manažerka mi neodpověděla, dokud jsem neotevřela dveře a nevešla do svého pokoje.

„Jsi po té cestě hodně unavená?“ řekla Holly a vešla za mnou. „Pokud ne, tak bychom si sem mohly nechat donést něco menšího k jídlu a trochu probrat, jak to teď bude.“

„Jak to teď bude? Co to má znamenat?“ Srdce mi začalo bít na poplach. „Jsou snad s natáčením nějaké problémy? Tak proto jsi Aven nechala letět do Chicaga samotnou?“

Holly zavrtěla hlavou. „Není sama, cestuje s Rubenem a Hayesem. Já jsem tu zůstala kvůli mítinku s Mattem Navarrem a PR týmem *Arody*, na který mě dneska dopoledne pozvali.“

„Kvůli mně?“

„Nesedneme si nejdřív?“

Píchlo mě v žaludku. Co asi mohlo znamenat, když se o mě výkonný producent a lidi z tiskového oddělení produkční firmy, u které jsem podepsala smlouvu na významnou hlavní roli, chtěli pobavit s mojí manažerkou? Leda nějakou pohromu.

„Holly,“ zaprosila jsem tichým, úpěnlivým hlasem, když pořád nic neříkala. „Prozrad' mi prostě, co se děje, prosím.“

Nadechla se a zase vydechla. „Než přejdu k podrobnostem, tak jen to hlavní: Tvoje role v tomhle filmu není v ohrožení a nikdy ani nebyla, ano? Víím, že si kvůli tomu povyku v médiích děláš poslední dobou velké starosti, ale ty nebyly a stále nejsou opodstatněné.“

Opravdu? O tom jsem pochybovala. „A o čem si teda chtěli promluvit? Nedošli k názoru, že tyhle klepy a role, kterou mám hrát, možná nejsou úplně nejlepší kombinace a že lidi až moc vyšilují?“

Tohle téma přišlo koneckonců na přetřes už před několika týdny. Dobře jsem si pamatovala, co mi Holly tehdy řekla. *Volali z Arody. Ty nedávné články v tisku je znepokojily.*

„Ne, Megan, pořád tě do role Darie moc chtějí,“ odpověděla Holly, ale já už ji neposlouchala. Před očima se mi míhaly ty palcové titulky z poslední doby. Až do chvíle, kdy jsem dnes dopoledne nastoupila do letadla směr Kanada a podle plánu vyrazila do

Vancouveru, jenž se obávala, že by tenhle mediální skandál mohl její roli ohrozit. Roli, kterou jsem si domluvila už před několika měsíci – kdy jsem měla pověst sice trochu pošramocenou, ale ještě ne úplně zničenou. „Jen chtějí probrat, jak bychom se v příštích týdnech mohli co nejvíc vyvarovat ošemetných situací na place.“

„Proč?“ vyhrkla jsem. „Kvůli té halloweenské aféře? Já nic neudělala, Holly! Všechno, co se o tom píše, je akorát lež, já bych holku nikdy...“

„Megan.“ Holly mě vzala za ruku, ale můj puls se ne a ne uklidnit. „Vždyť já vím. A všichni, na kterých záleží, to vědí taky. A co si myslí zbytek světa, nás nemusí zajímat.“

Co mi to tady zkoušela nabulíkovat? V Hollywoodu šlo přece jediné o to, co si myslí zbytek světa. Ztěžka jsem polkla. „Na PR oddělení v *Arodě* to určitě vidí jinak.“

Holly vypustila vzduch z plic a můj poslední záchvěv naděje se tichounce rozplynul. „No, vlastně se chtějí pobavit mimo jiné i o tom, jaké následky by tvůj nynější mediální obraz mohl pro film mít. Chtěla jsem tě toho spíš ušetřit, ale už pár dní všude kolují fotky, jak jsi s Hayesem zkoušela v Los Angeles. Mezi fanoušky to způsobilo rozruch, protože tam s vámi nebyla Aven.“

Prudce jsem polkla. „Zase vyhrožují, že budou film bojkotovat, jestli mě *Aroda* nevyškrtnou z obsazení?“

„Všem zúčastněným je jasné, že taková tvrzení jsou naprosto irelevantní, Megan. V produkci můžou být za ty aktuální články striktně vzato rádi, protože tím jejich film vzbuzuje pozornost.“

Ale oni rádi nebyli. A já už vůbec ne. Nijak jsem se tím netajila, protože ano, všude se o mně mluvilo, ale ne tím stylem, jak jsem si vždycky přála. Byla jsem považovaná za podvodnici, potížitku, děvku a nekolegiální rivalku. A cokoliv jsem udělala, nebo naopak neudělala, jen podtrhlo obrázek, jaký si o mně malovali. Prostě jsem se už nějakou dobu nedokázala zavděčit. Vůbec nikomu.

„A co tedy navrhuji, abychom se *co nejvíc vyvarovali ošemetných situací*? Obávám se, že v příštích týdnech se setkáním s Hayesem vyhnu jen těžko.“

„Minimálně na place budeš muset, to je pravda.“ Holly se na okamžik odmlčela. „Chtěli jsme se s tebou i celým týmem domluvit, jak bychom si měli počínat. Bylo by dobré minimalizovat třetí plochy, aby se situace ještě víc nevyhrotila.“

Z toho mi bylo do smíchu. A zároveň do pláče. „Holly, já se snažím být neviditelná, co jen to jde. Já nevím, jak bych ty třetí plochy měla ještě víc minimalizovat.“

Oči jí trochu zjihly. „Megan, vždyť já vím. A mrzí mě, že si tím musíš procházet. Přála bych si, abys takové věci vůbec nemusela zažívat.“

„A to je teprve začátek, co?“ vydala jsem ze sebe. Podívala jsem se na Holly, nic neřikala. Fakt jsem si cenila toho, že jen kývla a nezkoušela mi nic nabalíkovat. Zároveň jsem ale vnitřně ještě víc otupěla, protože už se to nedalo popírat. Vězela jsem pevně zapletená do sítě spekulací, podle nichž nadbíhám klukům svých zadaných kamarádek – Aven a Hayese samozřejmě nevyjímaje. Nebyla chyba, že jsem vzala roli po jejím boku? Jak jsem ale tenkrát měla vědět, že to celé takhle hrozivě nabobtná? Pod palbou tisku se ocitl čas od času skoro každý, ale mě konkrétně měla média asi nějak v oblíbě a přišivala mi jeden skandál za druhým. A všechno nasvědčovalo tomu, že další už je za rohem.

Holly si svoji odpověď podle všeho dobře promyslela, než ji vyslovila nahlas. „Obávám se, že natáčení spolu s Aven a Hayesem poskytne akorát další prostor pro spekulace,“ řekla nakonec. „Měli bychom si dohodnout strategii, jestli a případně jak se během té doby budete společně prezentovat. Chci se za každou cenu vyhnout tomu, aby tě v médiích takhle dál lynčovali. Nesmíme ale zapomínat na to, že už nejsme ve Státech. Tady v Kanadě mají

paparazzi zákaz, což nám hraje do karet, ale musíme být ve střehu. Měli bychom se vyhýbat tomu, aby tě s Hayesem někdo viděl o samotě. A i když budete ve třech, tak... Vždyť víš, jak novináři dokážou fotky pozměnit a klidně vypouštějí informace vytržené z kontextu.“ Otupěle jsem přikývla. To jsem si s hrůzou uvědomila už před čtyřmi měsíci.

Video z halloweenské párty Giselle Kennedyové v Beverly Hills toho byla jasným důkazem. Jo, mezi mnou a mojí hereckou kolegyní Ester Leclairovou tam tehdy nastala menší výměna názorů, dalo by se to považovat nejspíš i za hádku a v jednu chvíli jsem na ni zvýšila hlas. Ale ona si to zasloužila, jasný? Hrozně mě rozčílilo, že tam spolu se svojí partou věrných pomlouvala Aven a šířila různé lži. Absurdní historky o tom, jak mezi Estelle a Hayesem něco bylo a za rozpad jejich vztahu může Aven. Což bylo naprosto směšné, vlastně jsem ji vůbec neměla poslouchat, ale jakmile padlo to slovo na K, rázem jsem zapomněla, co nám kdy na mediálním tréninku vštěpovali. Křivdu jsem prostě nedokázala tolerovat, zvlášť když se jednalo o moje kamarádky. Zareagovala bych úplně stejně, i kdybych věděla, že ty fotky z naší rozmíšky budou z jisté perspektivy vypadat, jako bych v tom zápalu na Estelle vztáhla ruku. Nebo že novináři úplně pominou pravý důvod našeho konfliktu a místo toho budou tvrdit, že jsme se pohádaly kvůli klukovi. Odkud jsem asi měla vědět, že Estelle Leclairová přednedávnem začala chodit s Mathiasem Kelkem, tedy hercem, po jehož boku jsem několik měsíců natáčela pro HBO, takže jsme se spolu logicky objevili na mnoha fotkách? Tyhle snímky pak bez kontextu samozřejmě působily, jako kdybych se na něj schválně sápara, abych ho odloudila jiné holce. Jak jsem to podle nich ostatně dělala v jednom kuse. *Holky, dávejte si pozor na svoje kluky – je tu Megan, expertka na rozvracení vztahů!*

Jo, holky, přesně tak. Hlavně bacha. Před člověkem, jako jsem já, je potřeba se mít na pozoru. Zprvu jsem si myslela, že je lepší,

když budou psát takové věci, než aby roztrubovali, že jsem ve skutečnosti žádný vztah ještě nikdy neměla, natož abych s nějakým klukem spala. Jenže to bylo předtím, než se to celé vymklo kontrole. Než lidi začali věřit tomu, že randím každý víkend s někým jiným a mám zvrácené potěšení z toho, když můžu někomu ve svém okolí zničit milostný vztah. Člověk nemusel být jasnovidce, aby si domyslel, co se asi strhne, až budu muset zanedlouho před kamerou políbit a svést přítele své nejlepší kamarádky. Tak to totiž ve scénáři ke třetímu dílu série *Infinity Falling* vážně stálo. Přidělili mi roli záporačky celého národa, která mi rázem padla jako ulitá. Do hajzlu, fakt jsem se do toho neměla pouštět.

„Megan?“ vytrhl mě z myšlenek Hollyin hlas.

„Promiň, co jsi říkala?“

„Souhlasíš, že bychom si na zítřek dopoledne, před začátkem toho seznamovacího dne na place, naplánovali call s širším týmem, abychom probrali, jak zpracovat na image?“

Práce na image. Minimalizace škod. Slova, která jste rozhodně nechtěli slyšet, když jste se v hereckém světě zrovna začínali etablovat. Jeden špatný krok a už po vás nikdo ani nevzdechl. Už kolik měsíců jsem měla pocit, jako bych neustále našlapovala jen na špičky.

„Jasně,“ zamumlala jsem. „Já se zařídím podle vás.“

Holly na mě vrhla starostlivý pohled. „Nemůžu pro tebe v tuhle chvíli ještě něco udělat?“

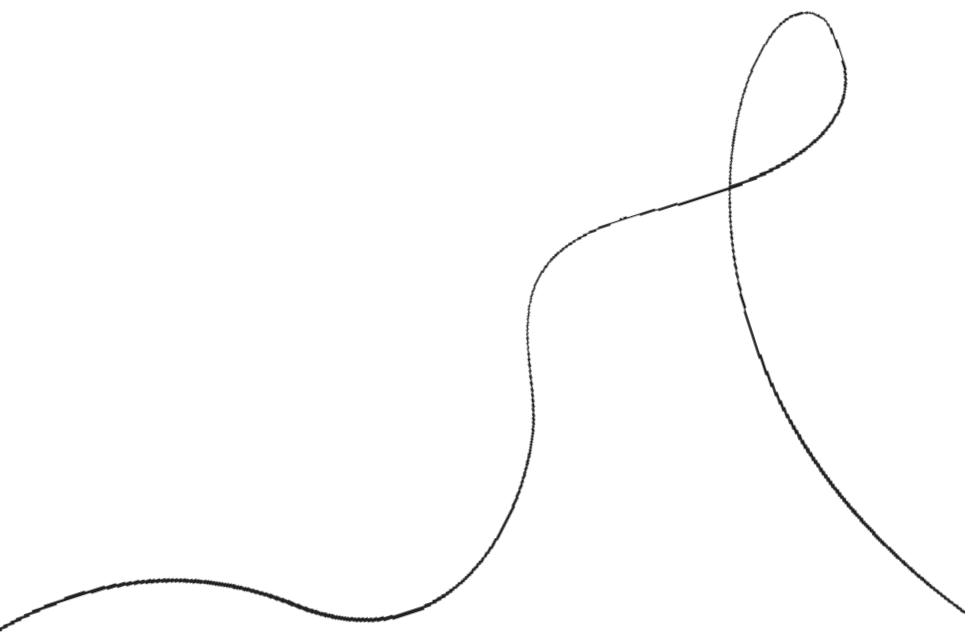
Polkla jsem. „A nepomohlo by, kdybychom přece jen vydali nějaké prohlášení? Třeba spolu s Aven, aby lidi viděli, že nejsme rozhádané?“

Nepomohlo. Stačilo jen kouknout Holly do tváře, abych se v tom utvrdila. „Tak to zítra nadhodíme při callu s ostatními z týmu a uvidíme, co oni na to,“ navrhla.

Takže jsem na tenhle nápad mohla rovnou zapomenout. Jen vydržet, mlčet, hlavně nic nekomentovat, aby si to nevykládali tak,

že se pokouším ospravedlňovat – nebo ještě hůř, že se tím vlastně nepřímou usvědčuju. Což byla hrozná nespravedlnost a já měla sto chutí vyjasnit, že na těch věcech není ani zrnko pravdy. Že pořád čekám na svůj první polibek, že nemám ani ponětí, jak se k mužům chovat jinak než jen čistě kamarádsky, a že už vůbec nejsem schopná svést někoho, kdo je zadaný. Po ničem takovém jsem ani netoužila. Chtěla jsem svoje poprvé zažít s někým, pro koho budu něco znamenat. Nechtěla jsem být jen milenkou, na které nesejde. To bych na to tak dlouho nečekala. Jenže to bylo novinářům ukradené. Aven byla jediná, s kým jsem se kdy otevřeně bavila o tom, že tyhle pomluvy jsou vlastně čirá ironie, když vezmeme, že jsem za celých dvacet let strávených na téhle planetě ještě nikdy nikoho nepolíbila, natož abych se s někým romanticky vodila za ručičky – a to ani před kamerou. Doteď mě vždycky obsazovali do rolí vedlejších postav, které neměly žádnou vlastní romantickou linku, nebo do hlavních rolí, ale v pořadech pro děti. Už dřív jsem s Holly probírala, že těmhle časům nejspíš odzvoní, jestli tu roli u *Arody* vezmu, a věřila jsem, že jsem s tím v pohodě. Ale v tuhle chvíli jsem při pomýšlení na to, že budu s Hayesem simulovat polibky a explicitní scény, pociťovala celkem respekt. Ne proto, že bych mu nedůvěřovala. Ale co když to bude začátek konce, stejně jako tenkrát na střední s mojí nejlepší kámoškou Pat a Noahem? Co když Aven s těmi scénami nakonec přece jen nebude tak v míru, jak mě pořád ujišťuje? Co když změní názor a naše přátelství se kvůli tomu rozpadne? Aven přece ví, že to pro mě bude poprvé, a tím pádem až symbolické, ne? Sakra už, měla jsem se před natáčením přece jen pořádně připravit. Proč jsem v Los Angeles prostě nešla na nějaké rande a nezkusila někoho políbit, kohokoliv? Tak bych sama sobě jednoduše prokázala, že o nic nejde, ne? Možná bych tím médiím dokonce ukázala, že nemám v úmyslu vrhnout se Hayesovi okolo krku. Možná to byl dokonce jediný smysluplný způsob, jak

všechny tyhle historky odklonit trochu jiným směrem. Jenže teď už na to bylo pozdě. Teď jsem byla jinde a mohla jen doufat, že se mi celá ta záležitost nevrátí i s úroky.

2. KAPITOLA

Megan

NEJDŘÍV MI BYLO LÍTO, že Aven s Hayesem ještě nedorazili a já tak budu muset svůj první večer ve Vancouveru strávit o samotě, ale podle toho, co Holly předtím říkala, by to tak radši mělo i zůstat. Což byla neskutečná škoda, protože jedním z důvodů, proč jsem se na tohle natáčení tak těšila, bylo přece i to, že budu konečně zase nablízku svojí nejlepší kamarádce.

Upřímně jsem si přála, aby tu teď Aven se mnou byla a já si jí mohla vylít srdíčko. Místo toho jsme si s Holly daly v restauraci hotelu *Fairmont* něco k večeři a pak jsme se já i moje manažerka odebraly každá do svého pokoje. Byl vkusně, velkoryse zařízený a skýtal nádherný výhled na město i přístav, ale to mi náladu nijak nezvedlo. Zlobila jsem se na sebe, že na chvíli nedokážu odložit mobil stranou. Že mi není jedno, co se o mně na internetu píše, jenže jsem se nemohla zbavit pocitu, že musím sledovat, kde se co probírá, jako bych za sebou snad neměla celý tým lidí, kteří za mě přesně tuhle práci vykonávají.

Když jsem znova narazila na videa z té halloweenské párty, rozhodla jsem se, že půjdu ještě na chvíli ven na vzduch. Nejvyšší čas si trochu provětrat hlavu, než se moje myšlenky zase zacyklí v bludné spirále a já pak probdím půlku noci.

A tak jsem hned vyrazila, jenže mi nedošlo, že by mě před hotelem mohl někdo poznat a sledovat. Už po pár krocích mi připadalo, že jsem hrozně na očích.

Snažila jsem se zrychlit krok a neohlížet se přes rameno, to působilo nápadně. Přešla jsem přes osvětlené náměstí Canada Place a zdálo se mi, že se na mě snad nikdo nepověsil, načež jsem se

trochu uvolnila. Zahnula jsem doleva do jakési vydlážděné ulice, kde bylo i v tuhle noční dobu pořádně rušno. Perfektní, tady budu moct nepozorovaně splynout s davem. Tak jsem si to aspoň myslela, když vtom jsem zaslechla svoje jméno.

Nevzrušuj se. Megan je v Severní Americe přece dost běžné jméno. Jenže jakmile ho ten hlas zopakoval i spolu s mým příjmením, bylo jasné, že jsem odhalená.

No a co. Nic se nestalo. Šlo o dvě mladé holky, vypadaly mile, ale když mě jedna z nich požádala o selfičko a ta druhá po mně loupala opovržlivým pohledem, bylo mi jasné, co je asi kámen úrazu.

„Pojď taky, Ash,“ řekla ta první. „Vždyť je to Megan Suttonová!“
„S někým takovým se fotit nepotřebuju.“

Pronesla to tiše, ale já jí dobře rozuměla. Úsměv na tváři mi zamrzl a všimla jsem si, že se k nám začínají otáčet i další lidi. Zvláštní, že jsem jasně cítila, jak se kolem změnila atmosféra, i když šlo o naprosto cizí lidi. Koutkem oka jsem zaregistrovala, že na mě míří telefony. Jakmile jsme si udělali to selfie a kdosi utrousil komentář ohledně aféry s Estelle, šla jsem radši rychle dál.

„Mohli byste mě prosím přestat natáčet?“ neudržela jsem se nakonec, když se za mnou pár lidí vydalo.

„Mohla by ses prosím přestat chovat jako šlapka?“

Zrychlil se mi tep. Jedna věc byla číst o sobě takové věci na internetu, ale když vám je někdo vmetl do tváře, byl to úplně jiný kalibr.

Zachovej klid, nereaguj na to nijak. Věděla jsem sice, jak se mám zachovat, ale v tu chvíli jsem měla sto chutí se ohradit. Vyjasnit jim to. Tak jako tehdy na té párty. Tam jsem ale poznala, co z toho vzešlo. Akorát ještě větší chaos.

S velkým sebezapřením jsem pokračovala v cestě. Všimla jsem si ale, že ti lidi jdou pořád za mnou, a poprvé po dlouhé době jsem dostala strach. Točila jsem chvíli v New Yorku a žila delší dobu v Los Angeles, takže s pokřikujícími reportéry a fotografy jsem

se vypořádat uměla, ale tohle bylo něco jiného. Tady nešlo o lidi z médií, kteří chtěli prostě jen získat moji fotku, aby ji mohli prodat nějakému bulvárnímu plátku. Paparazzi byli sice možná otravní, ale nepředstavovali žádnou hrozbu. Věděla jsem, co ode mě chtějí, a dokud jsem jim to poskytovala, nechávali mě na pokoji. Taková nepsaná etiketa, kterou člověk dodržoval. Což tady ale neplatilo. Tihle lidi si na mně chtěli vylít svůj vztek. Protože věřili tomu, co si o mně přečetli.

„To nemáš ani trochu slušnosti, aby ses k tomu vyjádřila?“

Očividně ne. Měla jsem v tu chvíli akorát tak bušící srdce a krev, kterou jsem slyšela hučet až v uších. Proč jen jsem Holly neřekla, že se chystám ven?

Protože jsem chtěla mít svůj klid. A protože jsem tušila, že mě bude s největší pravděpodobností odrazovat od toho, abych z hotelu vůbec někam chodila. A z dobrého důvodu, jak jsem teď poznala. Zabočila jsem za roh a dala se do běhu.

Volali z Arody. Ty nedávné články v tisku je znepokojily.

Říká se, že pozornost nikdy neškodí, že i špatná reklama je reklama, ale teď už to nejspíš překročilo únosnou hranici, protože se ozývalo čím dál víc věrných fanoušků Aven a Hayese, že budou film bojkotovat, jestli se v něm objevím. Což by mi v reálu ale nikdo nikdy neřekl. Dobře, až na ty lidi, co mě pronásledují. Potřebovala jsem odtud rychle zmizet, ksakru. S každým krokem mi srdce bušilo čím dál prudčeji. Zalapala jsem po dechu a zahrnula za další roh.

Co když to zase proběhne úplně stejně? Co když se kvůli té roli rozpadne moje přátelství s Aven? Možná podcenila, co nás všechny zavalí, jakmile se začne natáčet a novináři budou šířit čím dál šílenější pomluvy? Vždyť to bylo hrozně únavné, proč jsem po něčem takovém vůbec toužila? Už jsem měla po krk toho, jak musím den co den dokazovat, že to, co si o mně ostatní myslí, prostě není pravda. Stejně to k ničemu nevedlo. Ukázalo se to už v komentářích k naší

ročence na střední a aktuální titulky v novinách to jen potvrzovaly. Tenkrát jsem si myslela, že se všechno vyřeší tím, že ze školy odejdu a začnu jinde nanovo. Když nebudu slychat, jak si mezi sebou ostatní pořád šuškájí: *Panebože, slyšela jsi to o Megan? Já myslela, že jsou s Pat kámošky. Jak jen mohla?*

Co když už podruhé přijdu o kamarádku jen kvůli tomu, že bude moje slovo stát proti kolektivnímu mínění všech ostatních? Aven sice pořád říkala, že si nemám dělat starosti, jak ví, že média píšou akorát blbosti, ale jak se na to bude dívat za měsíc? Proč jen jsem tu roli brala, když mi už při pročitání scénáře intuice napovídala, že z téhle věci nejspíš nekouká nic dobrého? Neměla bych si radši sbalit saky paky a zase odsud rychle vypadnout? Nedá se scénář ještě pozměnit? Nedá se z něj líbání ještě vyškrtnout, nebo aspoň scéna, kde spolu s Hayesem polonazí...

Z panikaření mě vytrhlo ohlušující zatroubení. Ještě jsem se stihla zastavit, ale stačilo pár centimetrů a narazila bych do auta, které těsně přede mnou dobrzdilo. Žaludek se mi zhoupnul, omluvně jsem zvedla ruce. Hrudník se mi prudce zdvíhal a zase klesal, couvla jsem zpátky na chodník.

„Krávo, dávej pozor na cestu!“

Dveře vozu se otevřely a mě zamrazilo. Než ten člověk stačil vystoupit, daly se moje nohy zase do pohybu. Ze všeho nejmíň jsem si teď totiž přála upoutat na sebe další pohledy, ačkoliv by se asi slušelo omluvit, že jsem se líp nedívala.

Běžela jsem dál ulicí, na řasách se mi zachytávaly kapky deště. Z jakého směru jsem přišla? Měla jsem teď k hotelu zabočit spíš vlevo, nebo jít dál rovně?

Ohlédla jsem se přes rameno a uviděla na křižovatce, kde jsem před chvílí málem vběhla pod auto, postávat několik lidí. Byli to ti samí co předtím? Srdce mi tlouklo jako splašené, na hrudi už mě páliło vyčerpáním, a tak jsem vklouzla do mezery mezi domy

a zašátrala po telefonu, jen abych zjistila, že už v kapse u bundy není.

Ne...

Hrdlo se mi sevřelo ještě o něco víc. Co jsem komu udělala? Všechny hmyz, který mi kdy omylem vletěl do bytu, jsem vždycky bez úhony zanesla zpátky ven a jediní živí tvorové, které jsem občas rozmáčkla, byli komáři, ale jak se jich měl člověk jinak zbavit, hlavně v noci? Byla jsem dobrým člověkem, fakt jsem se snažila. Tak proč to s mým životem začalo jít od jisté doby takhle z kopce, proč se ani tady nic nezměnilo?

Když jsem pochopila, že u sebe nemám ani mobil a nemůžu tak zavolat Holly, začala jsem se neovladatelně třást. Netušila jsem, kde se nacházím ani jak najít cestu zpátky do hotelu. Dveře vedle mě se rozlétly. Vyšla z nich skupinka lidí, zrovna se něčemu smějí, prošli kolem mě, já ze sebe nedostala ani slovo a jen se přitiskla zády k domovní zdi. Ze svého úkrytu jsem se odvážila, až když popošli o pár metrů dál. Aniž bych věděla, co vlastně dělám, proklouzla jsem těmi dveřmi dovnitř.

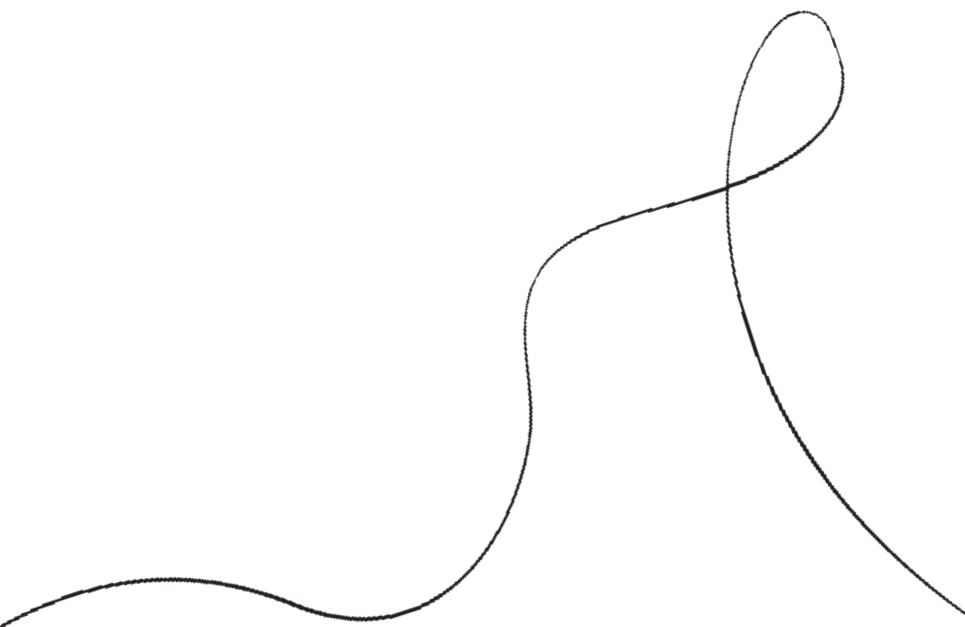
V baru, ze kterého ta skupinka zrovna vyšla, nebylo zrovna narváno a panovalo tam celkem přítmí. Hodlala jsem se zeptat někoho z obsluhy, jestli by mi neukázal cestu k hotelu. Třeba mě i nechají si zatelefonovat. Ne že bych snad znala číslo na Holly z paměti, ale možná mě na ni z recepce hotelu *Fairmont* budou moct přepojit. Jestli to teda vzhledem k ochraně osobních údajů vůbec jde.

To je fuk. Nejdřív se musím hlavně dostat dál od té výlohy, aby mě zvenku nikdo nezahlédl. Prsty se mi pořád zběsile třásly. Narazila jsem do jedné z židlí a pár lidí se po mně otočilo. Kolena jsem měla jako z rosolu a dech se ne a ne uklidnit. Co se se mnou sakra dělo?

Už jsem měla fakt na krajíčku, když vtom se od baru zvedl nějaký týpek. Atletická postava, vysoký blondák se zvláště starostlivým pohledem. Instinktivně jsem couvla, když ke mně přistoupil, a vrhla

pohled přes rameno. Kde jsou tu záchody? Třeba bych se tam mohla schovat, než se zvládnou uklidnit. Ale jak se pak spojím s Holly? Vždyť jsem musela...

„Ahoj,“ zastavil se přede mnou. Chtělo se mi utéct. „Nepotřebuješ pomoci?“

3. KAPITOLA

Cole

AČKOLIV SE NÁM VŠEM velice ulevilo, že pacientka ten transfuzní laps, jak se alespoň prozatím zdá, přežila bez trvalých následků, jsem bohužel nucena vás vzhledem k současnému stavu do odvolání propustit z pozice lékaře v našem zařízení.

Jen jsem mlčky přikývl, odevzdal svoje průkazy a klíče a opustil nemocnici.

Nikdo na mě nekřičel, nikdo mě neodsuzoval. Všichni zachovali klid, ale když na mě kolegové vrhali šokované nebo soucitné pohledy, chtělo se mi prostě jen umřít. Ředitelka nemocnice mi doporučila jednoho právníka. Čistě pro jistotu. Zkušený odborník v oblasti medicínského práva, se specializací na pochybení lékařů.

Tak jsme tomu říkali. Profesní pochybení. Věci, které se člověk učil od samého začátku, protože byly nesmírně důležité, že je prostě nesměl splést. A pak je jednoho dne stejně spletl.

První noc jsem vůbec nespál. Ještě v ten den se za mnou stavil Sam, aby se podíval, jak na tom jsem. Nedokázal jsem se svému nejlepšímu kámošovi podívat do očí.

Prostě to nešlo.

Co by se stalo, kdyby si té záměny nevšiml? Byl bych tu krevní transfuzi beze všeho dokončil a nejspíš bych pak jen bezmocně sledoval, jak paní umírá na multiorgánové selhání, způsobené nekompatibilitou krevní skupiny. Ale ona neumřela. Protože to Sam včas zachytil. Ale co kdyby ne?

Hlavou se mi honily ty samé otázky, pořád dokola.

Proč jste byl ještě ve službě?

Jak to, že jste nešel domů?

No, proč asi? Protože jsme na tom podělaném urgentu měli jako vždycky podstav a já už si ani nepamatoval, kdy naposledy jsem z nemocnice odešel v čas, kdy mi oficiálně končila pracovní doba. Všichni moji kolegové a kolegyně na tom byli podobně. Všichni si byli vědomi, že mají moc přesčasů a málo spánku, ale tolerovali to, protože nemohli jinak. Všichni byli naštvaní, protože se stejně nikdy nic nezměnilo. Ale proč by se taky mělo něco měnit, i tak přece oddělení fungovalo, ne?

No, pak ale něco fungovat přestalo. Když se někdo unavil a přepracoval do té míry, že už se pořádně nesoustředil a provedl pak nějakou banální chybu. Ale proč jsem to sakra musel být já?

Ta žena mohla umřít. A na svědomí bych ji měl jedině já.

Chtěla bych, abyste věděl, že si vás tu jako kolegy všichni moc ceníme. Přesto bude lepší, když si prozatím vezmete volno, dokud se celá záležitost z právního hlediska nevyřeší.

Tak volno. No, jistě. Méně drastický výraz pro suspendování, dokud ještě není jasné, jestli mi vezmou, nebo nevezmou aprobaci a jestli tedy budu vůbec moct dál vykonávat lékařské povolání. Jestli to všechno nebylo nadarmo, osm let studia, dva a půl roku jako pomocný lékař na urgentu... Nebo mi třeba odepřou právo získat atestaci? Přešel bych pak do jiného oboru? A chtěl bych vůbec? Opravdu nad tím teď uvažuju? Sakra, musím se s tím nějak vypořádat. A prodýchat se.

Takové existenční úzkosti jsem do té doby nezažil. Jasně, při tomhle typu studia měl člověk dost důvodů, proč se strachovat o budoucnost. Začalo to vlastně už obavami, jestli mě vezmou a jestli se člověk jako já na akademickou půdu skutečně hodí. Což mi moji rodiče neustále připomínali a celkově se k mému studiu stavěli skepticky, ale já se od toho dokázal oprostit. Pokusím se ze sebe vymáčknot to nejlepší, a když to nebude stačit, tak se holt nedá nic dělat. Jednoduché jako facka. Kdo se nestrachuje, tomu to

nakonec spíš vyjde, a tak jsem se nestrachoval, makal, učil se a žil. A zafungovalo to, navzdory očekávání jsem tím studiem prolezl, bral jsem všechno, odmítal jen málo a dosáhl nakonec svého cíle. Zároveň s ním se dostavil pocit určité jistoty, po němž jsem vlastně nikdy netoužil, ale stejně bylo dobré vědět, že budu tu závatnou studijní půjčku schopný splatit a navrch budu dělat něco užitečného. Takže se to vyplatilo. Aspoň teda na papíře. Znělo to všechno tak skvěle. Nastoupím do své první práce, pěkně motivovaný, ale logicky taky vyčerpaný a vyhořelý, po celých těch osmi letech, které mě při zpětném pohledu stejně moc nepřipravily na to, co následovalo v praxi. Zjistil jsem, že to všechno nebude tak snadné, jak jsem si představoval. Nebudu úplně vždycky tím doktorem, jakým jsem si přísahal být. Nebudu s pacienty a pacientkami zacházet tak, jak mi instinktivně velí svědomí. Po poradách s vedením nemocnice se budu snažit pracovat rychleji, šetřit čas i peníze. Budu provádět operace, které vlastně úplně neovládám. Hodili mě do ledové vody a já se budu snažit naučit plavat, tak jako všichni ostatní. Trochu mě ta práce otupí, vystresovaný budu pořád, ale budu to brát s větším klidem. Budu se držet názoru, že to sice fakt není úplně ideální, ale přimhouřím oko a hurá do toho. Žádné hloubání, do práce.

Že bych se dostal do bodu, kdy bych si musel poprvé přiznat, že se na tuhle práci možná vážně nehodím? Ale vždyť to byl můj sen, po ničem jiném jsem nikdy netoužil. Součást mojí identity, do hajzlu. *Aha, doktor. Hustý, to bych nedal.*

Hm. Soudě podle všeho jsem to nedával ani já.

Nevěděl jsem, že je možné, aby toho člověk cítil tolik naráz a přitom si připadal tak vyprázdněný, ale tak jsem to teď holt měl a neustále jsem si to musel rovnat v hlavě. I v neděli odpoledne, kdy se za mnou zase stavil Sam, asi aby mě povzbudil nebo tak něco. Jenže já se s tou situací nedokázal vyrovnat, natož abych ještě s někým dalším rozebíral, jak se teď cítím, a tak jsem nakonec stočil

hovor na Samovu svatbu. Všechno bylo lepší než před ním začít bulet, což by se mi při mém štěstí dřív nebo později stalo. A tak jsem se místo toho vyptával, jak jim jdou s Laurie svatební přípravy a jestli s něčím nepotřebují pomoci.

„O tom se teď ale bavit nemusíme,“ namítl hned. Ale jo, musíme. Jinak se zblázním. „Jestli se ale potřebuješ rozptýlit, tak můžeme,“ dodal, protože mě měl přečteného jako málokdo jiný. Jak by taky ne? Hodně jsme toho spolu prožili, což jsem teď ale fakt vytažovat nechtěl.

Stačilo jen přikývnout a Sam pochopil. Začal vykládat o ochutnávce svatebních pokrmů, na níž jsme nedávno byli, a pro co se s Laurie rozhodli. Já se donutil mu soustředně naslouchat a snažil se znovu nezahučet do té bludné spirály negativních myšlenek.

„Samozřejmě pochopím, jestli se na to teď nebudeš cítit,“ pokračoval. „Ale pozitíří bychom měli mít tu zkoušku. Můžu tam ale zavolat a přesunout ji.“

„Proč?“ opáčil jsem. „Kvůli mně ji odříkat nemusíš, vždyť mám teď mraky času.“

„Cole,“ řekl Sam jen, pro můj cynismus teď očividně neměl úplně pochopení. Jenže tohle byl jediný způsob, jak jsem se s věcmi dokázal vyrovnat. Jindy toleroval, že se takhle chovám, ale dneska ne. Což mě zase jen utvrzovalo v tom, jak je celá situace bezvýchodná a úplně na hovno.

„Co?“ zamumlal jsem. „Je to přece pravda. Do práce se asi hned tak nevrátím.“

Bylo mi jasné, co to s sebou nese. Výplata mi sice chodit nebude, ale nájem mi nikdo neodpustí, nehledě na splátky studentské půjčky, které jsem si po přechodu do zaměstnání pěkně zvýšil, abych to nepohodlné břemeno dluhů co nejdřív setřásl.

„Třeba se to celé rychle vyřeší a budeš se už příští týden moct vrátit.“

„No, určitě,“ uchechtl jsem se. „Spíš aby si mě v těch filmových studiích nechali jako zdravotníka nastálo, a nejen na venkovní záběry, na které jsme se jim s Teddie upsali.“ Fakt smůla, že jsem jim tu několikaměsíční brigádu odmítl, protože mi přišlo moc ambiciózní, abych vedle své práce na plný úvazek v nemocnici ještě obětoval každou volnou minutu práci na place, kde bych dostával paušální částku a staral se o herce při kaskadérských scénách. Ta představa mi přišla zajímavá, na takové akce jsem byl jako dělaný. Rád jsem si rozšiřoval obzory a zkoušel nové věci. V mé práci byla každá zkušenost nedocenitelná. Chtěl jsem říct, v mé bývalé práci. To je jedno. Na tom už nezáleží.

„Nebo co kdyby sis dopřál trochu času pro sebe?“ nadhodil Sam. Času na co přesně? Mám si po všech těch útrapách dát leháro ve wellness, nebo co?

„Super nápad,“ odpověděl jsem. „Budu každý den vyspávat, pak si zajdu na brunch s kámošem... momentíček, to asi ne, vždyť vy všichni pracujete.“ Teatrálně jsem si povzdechl.

„Kámo, vždyť jsi posledních pár let dřel bez přestání jako mezek. Možná by nebylo úplně od věci trochu zvolnit.“

No, to se mi určitě povede. Vůbec si nad tím nebudu lámat hlavu, nebudu si tu situaci v jednom kuse přehrávat v hlavě a pranýřovat se za všechno, co se stalo.

„Jo, chápu.“ Pokrčil jsem rameny. „Ale vždyť mě znáš, jakmile nemám do čeho píchnout, začnu se hrozně nudit.“

Sam se na mě zadíval, nevypadal moc přesvědčeně a já se pokusil svoji latentní beznaděj co nejlépe skrýt. Ačkoliv je ta situace fakt na nic, vyřeším si ji sám. Tak jako jsem si vždycky všechno vyřešil sám. A ono to tak bylo lepší, jak jsem zjistil.

Možná bych se mohl ve filmových studiích pozeptat, jestli náhodou pořád nehledají lékařský dohled po celou dobu natáčení. Jinak mi holt nezbyde nic jiného než zavolat do banky a zjistit, co

by se stalo, kdybych musel splácní své půjčky pozastavit na dobu neurčitou.

Slíbil jsem Samovi, že na smlouvenou schůzku se švadlenou normálně přijdu, a teprve když odešel, tak jsem si vygoogloval, kolik takový na míru šitý oblek stojí. To jsem radši neměl dělat. Možná bych si prostě mohl vzít ten samý oblek, který jsem si před pár lety pořídil na promoce. Panebože, ale to bych byl za chudáka. Je to svatba mého nejlepšího kamaráda, půjdu mu za svědka. Já osobně jsem si z konceptů, jako je láska a vztah, tolik nedělal, ale přesto jsem si dobře uvědomoval, jak je tahle událost pro Laurie a Sama důležitá. Hodlali vstoupit do svazku manželského, nejspíš tvořili takovou zárnou výjimku, no, ale když jsem se podíval na zbytek svých kámošů, tak vlastně ani ne. Všichni byli šťastní a zadání. To mi přišlo naprosto logické, vždyť to byli všechno skvělí lidi. Jenže já jsem to měl jinak. Už jen z představy, že by mě s někým měl pojit takový svazek, se mi svíralo hrdlo. V práci jsem měl zodpovědnosti až dost. I když, teď už vlastně ne... Bože, to bylo vážně k zbláznění.

Sedět v bytě a snažit se nemyslet na to, že jsem si za jedno jediné dopoledne možná stihl pohnojit celou kariéru, ale taky nebylo řešení. Musel jsem vypadnout ven, jenže na to, abych vybalil věci na kitesurfing a šel k vodě, už bylo moc pozdě, slunce zašlo za obzor a ani nefoukal příznivý vítr. Nejlepší odreagování by mi poskytlo nějaké rande, ale upřímně, nechtělo se mi v tu chvíli s nikým mluvit. A už vůbec ne s někým, komu se možná doneslo, co se mi přihodilo. Vancouver byl v podstatě taková vesnice, co bych si nalhával, a tak jsem se rozhodl obloukem vyhnout oblíbeným barům a studentským hospodám, kam jsme tu a tam zašli na pár drinků nebo na šipky. Nechtěl jsem se potkat s nikým, kdo se mnou pracoval, ani s lidmi, co mě znali natolik dobře, že by se začali vyptávat. Ed, v jehož podniku jsem skoro po celou dobu svého studia brigádničil, sice jedno z těchhle kritérií úplně nesplňoval, ale zase nikdy nebyl moc

výřečný. Takže jsem k němu zašel a nezklamal jsem se. Posadil jsem se na bar a on přede mě beze slova postavil skotskou.

Neměl tu nijak rušno. Byla taky neděle večer, tenhle podnik už měl nejlepší časy za sebou, ale vždycky jsem tu pracoval rád. Lepší než o pár bloků dál v těch kavárnách obležených turisty. Málem jsem se hořce uchechtl, když mě napadlo, že bych se mohl Eda rovnou zeptat, jestli mě zase nezaměstná. Co já vím, třeba už ta práce ve filmových studiích není aktuální. Byl jsem natolik zoufalý, že jsem napsal Scottovi. On takové věci buď sám věděl, nebo znal dost lidí na to, aby si je rychle a efektivně zjistil.

Jo, Toni tvrdil, že pořád ještě někoho hledají, odpověděl mi po pár minutách. *Proč?*

No jo, byla to sice ubohost, že jsem kamaráda takhle balamutil, ale moje povolání prostě tvořilo obrovskou část mojí identity, a tak jsem se nedokázal přinutit k tomu, abych Scottovi vyklopil, co se stalo. Stačilo, že to věděl Sam a že jsem si o tom incidentu v zoufalství promluvil i s Amber.

Nešlo snad o to, že bych Scottovi tolik nedůvěřoval, ale jestli jsem uvažoval, že se budu ucházet o místo ve filmových studiích, tak by mi asi zrovna neprospělo, kdyby se jeho manažer Toni dozvěděl, že mě právě ze zákonných důvodů propustili ze služby v nemocnici.

Odpověď, kterou jsem Scottovi poslal, mi připadala směšná, ale co jsem měl dělat. Asi doufat, že mi zblajzne odůvodnění, že jsem se nad tím ještě uvažoval, a nakonec bych si přece jen přál *nasbírat nové zkušenosti*. Nic jiného mi taky nezbyvalo.

Můžu Toniho požádat, aby to zařídil, napsal mi. *To budu neskonale vděčný,* pomyslel jsem si cynicky, ale odpověděl jsem mu, že děkuju, jak se taky slušelo. Pak jsem s povzdechem strčil telefon zpátky do kapsy. Tak mám nejspíš o starost míň. Nebo taky ne. Bylo vůbec legální vykonávat lékařskou činnost jinde, když vás suspendovali za lékařské pochybení? Vždyť spolu ty věci koneckonců nijak

nesouvisely, a navíc mi aprobaci ještě nesebrali, ne? Fakt k posrání. Zatoužil jsem se vrátit zpátky v čase a té pitomé chybě zabránit.

To jsem ale nemohl. Z baru se zrovna za hlasitého povyku zvedala větší skupinka lidí a já jen nepřítomně zíral do zdi. Obemknul jsem prsty svoji sklenku, a když pak u prosklených vchodových dveří cinknul zvonek, letmo jsem se tam podíval. *Ta sem beztak zabloudila omylem*, blesklo mi hlavou jako první, když jsem ji uviděl. A určitě by mi to nikdo nezazlival. Mladá holka, která právě vcházela, byla totiž přesným opakem padesátníků, co se tady scházeli na pivko, koukali společně na hokej a házeli politicky nekorektní vtípky na Ice Girls.

Pardon, 515 je o blok dál. Jo, mají v mapách chybu, ukazuje to tu adresu holt špatně, no. Tak si užijte večer. Tahle slova jsem zbloudilým návštěvníkům, kteří tu marně hledali zmiňovaný klub, říkával tak často, až se mi nesmazatelně zaryla do paměti. Teď jsem byl připravený je zase vytasit, ačkoliv jsem tu už nepracoval. Jenže místo aby zmateně koukala na interiér baru, vrhla pohled přes rameno a ustoupila ode dveří. Hruď se jí prudce zdvíhala, tmavé vlasy jí spadaly přes límec kabátu. Nevypadala, že jen hledá svoje kamarádky. Mnohem spíš působila, že se tady chce před něčím nebo někým ukrýt. Když jsem se zvedl, vykulila oči. Okamžitě zatékala pohledem zpátky ke dveřím.

„Ahoj.“ Trhla sebou tak prudce, že jsem radši zůstal stát na místě, abych jí nebyl nepříjemně blízko. Sakra, ale jaká holka to byla! Snad ještě nikdy jsem neviděl, že by měl někdo kůži tak hebkou na pohled. Rty měla dokonalé, mírně pootevřené, oči doširoka vyvalené. Zelené jako jadeit a plné strachu. Intuitivně jsem zvedl obě ruce, když přede mnou ucouvla. „Nepotřebuješ pomoc?“

„Cože?“ zamumlala roztržitě a znovu mrkla směrem ke dveřím. Nechala ruce vklouznout do kapes rozepnutého kabátu a pak je zastrčila do džínů.

„Tebe někdo pronásleduje?“

Nevesele se uchechtla, ale po chvílce zavrtěla hlavou. „Ne, já... jsem si myslela, že jsem někoho zahlédla, ale...“ Hlas se jí třásl, a když pak venku kolem lokálu prošlo pár lidí, odmlčela se. „Já... já bych potřebovala někomu zavolat, ale vůbec si nepamatuju číslo, mám všechno v telefonu, ale asi jsem ho někde ztratila, i když si nejsem úplně jistá, jestli jsem si ho vážně brala s sebou, když jsem se vydala z hotelu na procházku. A teď už ani přesně nevím, z jakého směru jsem přišla, natož abych věděla, jak se dostanu zpátky a...“

„Z jakého hotelu?“ zeptal jsem se.

Zadávala se na mě s hrůzou a zbledla ještě o jeden odstín.

„Nemusíš mi to říkat, jestli nechceš,“ dodal jsem rychle. Tak nějak instinktivně. Jestli totiž měla pocit, že ji někdo pronásleduje, tak stoprocentně nebude chtít cizímu týpkovi prozrazovat, kde bydlí. „To určitě nějak vyřešíme, neboj. Jak se jmenuješ?“

Místo odpovědi však jen potřásla hlavou a odvrátila se ode mě. Neznal jsem ji náhodou? Z nějakého důvodu mi připadala povědomá, ale netušil jsem, kam si ji zařadit. Možná jedna z bývalých pacientek? Na obličej jsem měl dost mizernou paměť, což mě přivedlo už do několika trapných situací. Ale to teď nehrálo žádnou roli. Cítil jsem, že rozhovor trochu stagnuje a začíná ji ovládat panika.

„Promiň, já... omlouvám se.“ Přitiskla si ruku na hrud' a zašátrala po opěradle židle, která byla zrovna nablízku. Tak to by stačilo.

„Co kdyby ses nejdřív na chvíli posadila?“

„Ne,“ vypravila ze sebe.

„Oukej.“ Pořád jsem setrval v bezpečné vzdálenosti. „A není tu něco jiného, co bych pro tebe mohl udělat?“

S námahou polkla a pak zamrkala. „Já nevím, já... prostě mi hrozně rychle buší srdce a nechce přestat a já... nějak špatně se mi dýchá. Panebože, já... se tak stydím, do hajzlu.“

„Nemusíš se stydět,“ odvětil jsem. „Měla jsi už někdy panickou ataku?“

„Cože? Ne, já... ty myslíš, že je to ataka?“

„Přijde mi to celkem pravděpodobné.“

„Dobře, a jak se jí zase zbavím?“

„Posaď se tady a dívej se na mě.“

Zavrtěla hlavou, ale pak se posadila na jednu z barových židliček. Já zůstal stát naproti ní. „Třeba umírám.“

„Pokud by to tak bylo, tak máš štěstí. Jsem totiž doktor.“

„Aha.“ Na chvilku se zarazila a vzhlédla ke mně. No jo, *aha*. Ani bych se nedopočítal, kolikrát už jsem tuhle větu pronesl, ale dneska mi najednou připadala jako lež. A dost, nesměl jsem na to myslet. Aspoň ne teď. Přišlo mi, jako by se mi v tu chvíli poprvé podívala pořádně do obličeje, a nejen skrze mě. Oči měla ale pořád vykulené a pokožku pobledlou. „Vážně?“

„Jo. A teď se prodýcháme,“ prohlásil jsem a názorně jí to předvedl. „Nádech a výdech. A ještě jednou. Přesně tak.“

Vpíjela se do mě pohledem, ruce se jí pořád ještě třáslly, a když se jí pak vrhnuly slzy do očí, měl jsem sto chutí ji jednoduše sevřít v náručí. Dech se jí postupně zklidňoval a po chvíli se z jejích očí vytratil i ten uštváný výraz.

Přitáhl jsem si od baru jinou stoličku a vděčně pokývnul Edovi, který před nás na pult beze slova postavil sklenici vody.

„Díky,“ zamumlala, když jsem se posadil vedle ní. Na chvíli schovala obličej do dlaní. „Já netuším, co se mi právě stalo. Tohle jsem ještě nikdy nezažila.“

„Hele, všechno je jednou poprvé.“ Nechal jsem ji, aby si lokla ze skleničky. Následně zaklonila hlavu, zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Jestli mi jako naprosto neznámému člověku nechceš prozrazovat, do kterého hotelu se potřebuješ vrátit, tak tě můžu doprovodit na policii. Služebna je hned tady za rohem, tam ti určitě pomůžou.“

„Ale ne... to není...“ obrátila ke mně pohled a zajíkla se. Sakra, byla fakt pěkná. Vyzařovala z ní taková ženskost a něha, měla

krásné plné rty, dlouhatánské řasy. „Potřebuju do hotelu *Fairmont*,“ dodala po chvilce.

„A do kterého?“

Zamrkala a vypadala, že by se nejradši na místě rozbřečela. „Ono jich je víc?“

„Jo, ale jsou od sebe na pěší vzdálenost. Aspoň teda *Waterfront* a *Pacific Rim*. Je to jeden z nich?“

„Já si nejsem jistá, ona ho pro mě zamlouvala moje... jedna kamarádka.“

„Máš výhled přímo na vodu?“

Obličej se jí rozjasnil. „Jo!“

„A nemáš v pokoji zebrovaný paměťový koberec, že ne?“

Zarazila se. „Cože tam nemám?“

„Ne? Oukej, tak to pak bude *Pacific Rim*, sláva. Jinak bys přesně věděla, o čem mluvím. Můžu tě tam dovést.“

Moje promluva ji úplně zahltila, což jsem si dobře uvědomoval, ale taky jsem ji tím trochu rozptýlil. To byl trik, který jsem si osvojil za léta strávená na záchrance. Člověk musel prostě něco povídat a klást otázky a přitom sledovat drobná znamení, která mu napovídala, jak se jeho protějšek cítí. Srdeční tep a krevní tlak jsem jí tady sice změřit nemohl, ale to, že její tvář zase nabrala trochu barvy a dech se jí vrátil do normálu, mi úplně stačilo jako důkaz, že to zabralo.

„Ty ses tam taky ubytoval, nebo co?“ vyzvídala.

„Ne, já tady bydlím. Jako ve Vancouveru. Ale pět hvězdiček můj barák teda nemá.“

„To si jako doktor nemůžeš dovolit?“

Oukej, duchapřítomná a vtipná odpověď. Takže už se jí udělalo líp. „Můžu, ale když tam stejně netrávím moc času, tak na co.“

Tiše se zasmála, byl to tak roztomilý zvuk. Ramena už neměla tak křečovitě napjatá, prsty se jí chvěly už jen lehce. Díky bohu. „Jak pak ale můžeš vědět, co mají v obou těch hotelech na podlaze?“

Pokrčil jsem rameny. „Já si prostě jen všímám věcí okolo sebe, i když třeba někoho po lékařských kongresech v Canada Place doprovázím na pokoj.“

Možná to bylo jen tím přítmím, co tu vevnitř panovalo, ale připadalo mi, jako by jí při mých slovech najednou potemněl obličej. Co jsem to plácnul? Chtěl jsem vypadat frajersky a cool, nebo co? Ježíši, kolik mi je? Sedmnáct? Navíc se to stalo nanejvýš dvakrát.

„Takže takhle ty se bavíš?“ Chvilku posouvala skleničku s vodou konečky prstů sem a tam, načěž vzhlédla a zadívala se mi do tváře. „Doprovázíš holky až na pokoj?“

„Jo, když si to výslovně přeješ,“ pokrčil jsem rameny. „A když mi dá dívka samozřejmě svolení a je k tomu vhodná doba.“

Uculila se. „Dobry, nemusíš se přede mnou obhajovat.“

„Vyznělo to totiž jako pěkně debilní balicí hláška, tak promiň. Nechtěl jsem tím říct, že bych na pokoj doprovodil přímo tebe.“

„Nepřijdu ti na to dost atraktivní, zábavná a zajímavá?“

Polilo mě horko. „Ale ano.“

„Tak to jsi mě uklidnil.“

„Fakt? No, to jsem rád. Každopádně *Fairmont* je fakt parádní hotel. Co tě sem přivádí? Jsi na dovolené?“

„Kéž by.“ Zasmála se, ale moc nadšeně to neznělo. „Jsem tu pracovně.“

„Tak to na tobě tvůj zaměstnavatel fakt nešetří.“

Na chvilku se zarazila, ale pak přikývla. „No jo.“ Usmála se, ale celkem křečovitě. „Aspoň něco.“

Upřeně jsem se na ni zadíval. „Nezníš, jako by ses na tuhle služební cestu zrovna těšila, nebo se pletu?“

„Náhodou jsem se těšila moc,“ prohlásila a upila ze skleničky. „Aspoň do chvíle, než se všechno tak trochu zkomplikovalo.“

„Jak moc?“

Úkosem na mě koukla a povzdechla si. „Nejsem si jistá, jestli by byl dobrý nápad ti o tom vykládat. Ani se neznáme.“

„Právě.“ Pokrčil jsem rameny. „Člověk prostě občas potřebuje potkat někoho naprosto neznámého, aby si mu mohl náležitě postěžovat na svého zaměstnavatele.“

„To bych radši dělat neměla.“

„Jestli neděláš ve zdravotnictví jako já, tak je celkem mizivá šance, že na sebe ještě někdy narazíme,“ prohodil jsem. „Pokud by ses teda bála, že se mi teď svěříš se svými problémy a zítra se ukáže, že jsem čirou náhodou tvůj šéf, nebo tak něco.“

Její výraz se rázem rozjasnil. „Ty jsi koukal na *Chirurgy!*“

Potichu jsem se uchechl. „Jo, přiznávám, že koukal. My dva spolu ale spát nehodláme, takže ten průměr úplně nesedí.“

Povzdechla si. „Noc je ještě mladá.“ Pak si dala ruku před pus. „Ježíši, vůbec si mě nevšíměj.“

Hm, jak bych asi mohl? To nešlo. Poutala moji pozornost od chvíle, co do tohohle podniku vkročila. Přejela mě pohledem a já rázem ucítil, jak mi zaškubalo v břicho. Bože, asi jsem trochu vyšel ze cviku. V poslední době mi práce zabírala tak velkou část života, že jsem ani nechodil na rande a s nikým se moc nepotkával. Očividně jsem pozapomněl, jaký je to pocit, když sedíte naproti někomu, koho byste z postele rozhodně nevystrčili. Ale můj nástroj asi nezapomněl, protože mi při pohledu na její zardělé tváře trochu ztvrdl.

Rychle jsem si odkašlal. „Takže, co přesně tě trápí?“

Vyhnila se mému pohledu a tiše si povzdechla. „Nevadilo by ti, kdybychom tohle téma už nechali být? Dneska večer na to prostě nechci myslet.“ Zněla najednou hrozně vážně, což se mi nezamlouvalo. Zároveň mi ta prosba připadala povědomá. Možná by jí její problémy nepřišly tak strašné, kdyby se dozvěděla, co se stalo v práci mně. Ne že bych jí to hodlal vyklopit. Ne, v žádném případě. Kromě toho nešlo o soutěž v tom, kdo to má těžší.

„Jasně že nevadilo,“ řekl jsem tedy namísto toho. „A na co bys naopak myslet chtěla?“

„Já ani nevím.“ Zavrtávala pohled do svojí skleničky a zamrkala. „Nejradši vůbec na nic. Možná bychom se mohli opít, co říkáš?“

Nebyl jsem si jistý, jestli je to úplně rozumné, ale musel jsem se zasmát. „Myslíš, že je to dobrý nápad?“

„Jo,“ pokrčila rameny. „Proč ne?“

„Ještě před chvílí jsi byla celkem mimo.“

„No vidíš, alkohol přece odplavuje stres.“ Koukla na moji sklenku a přitáhla si ji k sobě. „Co piješ?“

„Skotskou,“ řekl jsem, ona si přičichla a zašklebila se.

„Hm, tak to jsi tvrdák.“ Naznačila, jako že se dáví. „Mají tu i něco jiného?“

Zasmál jsem se. „Třeba pivo?“

„Pane bože,“ vzdychla si. „No nic, naštěstí se spokojím i jen s vodou.“

„Mají i víno,“ nabízel jsem. „Nebo javorové panáky.“

„Javorové panáky?“ zopakovala. „Co to je?“

„Nejzrádnější drink v tomhle městě. Sladký jako cecek, ale pěkně kope.“

„Tak já si dám dva,“ řekla hned. „Dáš si taky? Zvu tě. Abych se ti odvděčila za tvoji pomoc.“ Počkala, než kývnu, a mávla na Eda. Pak se zase obrátila ke mně. „A co za doktora přesně jsi?“

Totálně neschopný, aktuálně nezaměstnaný, nechybělo moc a měl bych na svědomí život jedné pacientky, jestli to chceš vědět přesně.

„Dělám na urgentu,“ řekl jsem bezvýrazně. „Ale teprve se chystám skládat atestaci.“

„A baví tě to? Dělat na urgentu, chystat se na atestaci?“

Pokrčil jsem rameny a zvedl oči, protože před nás Ed právě postavil podnos s panáky. „Většinu času jo.“

„A teď zrovna ne?“